

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MAURICE BERNARD

Η ΑΠΑΓΩΓΗ

ΦΙΛΟΣ μου Τζεράλντ ήρθα χθές στο σπίτι και ήρτησε να με ιδή έπιευγόντως. Μόλις μπήκε μέσα και με κολιμάρισε, μου είπε άμείως :

- Βοήθες σπαφέ, για το αυτοκίνητό σου ;
- Μου έπρότειναν μερικοί ούς, αλλά δεν άποφάσισα άκόμη.
- Θέλεις τον δικόν μου ;
- Τον δικό σου ; τον Κάρολο ; ρώτησε μ' έπιληξη.
- Ναι, τον Κάρολο.
- Άσες ; άσε θά τον άποχωρισθής ;
- Για ένα έτος μόνον. Φύγω σε ταξίδι το όποιον θά διαρκέσει ένα έτος. Και θά ήσουν εύχαριστημένος να ξέρω ότι θά βρισκαίτο σε καλά χέρια, κατά το διάστημα της άπουσίας μου.

- Πώς ; Άσσε φεύγεις, Τζεράλντ ; Και για ένα έτος ; Τί συμβαίνει αυτό ;

Είδη ότι ο φίλος μου ήταν συγκινημένος. Η φωνή του ένω μου άπαντούσε έστριψε βλοφαρά και μάτια προσπαθούσα να την μάνη σταθάρη.

- Έχω άνάγκη ν' αλλάξω αέρο, μου είπε τέλος. Πρόκειται για μία βλακώδη ιστορία...

- Βραβική περιπέτεια, Τζεράλντ ;
- Έκρυψήσε εναι- κι έπαιτα με άπότομο ύψος με ρώτησε :
- Άσσε είμαστε σύμφωνοι για τον Κάρολο.
- Ναι, βέβαια, σύμφωνοι. Και μάλιστα σ' εύχαριστώ.
- Περιετόν βέβαια να σού θυμήσει τ'α χροίσματά του. Είνα ένα παιδί σίγουρο, στο όποιο μπορείς να βασίζεσαι για κάθε περίπτωση.
- Ξέρω πώς είναι ένα διαμάντι.
- Όχι, όχι αυτό μόνο. Άξίζει κάτι περισσότερο από διαμάντι.

- Μείνε ήσυχος, Τζεράλντ. Ο Κάρολος θά περάσει κοντά μου όπως περνούσε και σε σένα. Δεν θά ξεχάσω ότι είμαστε συμπολιμιστάι έλλοτε στο μέταπο, κι' ότι σου έσωσε τ' ζωή στο Βερντέν.

- Μου έχει σώσει κάτι περισσότερο απ' τ' ζωή, φώναξε ζωηρά ο Τζεράλντ, κατάζωντάς με μ' ένα βλέμμα βαθύ.

Έγω δεν μίλησα. Κύττατα άφωνα το φίλο μου, που είχε άκουμηθεί το δεξί του χέρι στον όμο μου, άμίλητος κ' έκλεινος για μερικά λεπτά τ'ής ώρας. Έπειτα έφανικά άρχισε να μιλάει όπως κάθε άνθρωπος που έχει κάποια λύπη και που αισθάνεται την άνάγκη να την φανερώσει.

- Άκουσε, μου είπε. Είνα μία περίεργη ιστορία. Στις άρχές του παλοκαιριού βρισκόμουν στο Φουρράς όπου έφυγε να γιορτάσει μιά έλασία γυναίκα, με τον άνδρα της, έναν βιομήχανο, πολύ καλό άνθρωπο. Να μου έπιπέφνης όμως να μη σου πώ το όνομά τους.

Ήταν πολύ πλούσιοι μπορώ μάλιστα να σου πώ νεόπλουτοι. Ήταν ένα άντρογυνο πολύ εύτυχημένο. Παιδιά δεν είχαν άποκτησει. Είχαν έλθει στο Φουρράς να περάσουν ένα μήνα κοντά στη θάλασσα κ' έπειτα θά πήγαιναν να περάσουν το υπόλοιπο τ'ής σαζόν σ' ένα κτήμα τους στην Άνω Σαβοΐα, κοντά στα έργουστάσια του συζύγου.

Έγίναμε λοιπόν πολύ γρήγορα στενοί φίλοι. Σιγά-σιγά μεταξύ έμού και τ'ής συζύγου του βιομηχάνου του, άναπτύχθηκε ένα αίσθημα ζωηρότερο απ' τ' φιλικό, ένα αίσθημα που φούντωσε πολύ γρήγορα. Τήν αγάπησα τρωλλά. Και την αγάπη άκόμη δυστυχώς. Μολταστά είμαι άναγκασμένος τώρα να την ξεχάσω, να φύγω μακριά. Πρέπει... Πρέπει να νικήσω το αίσθημά μου αυτό με την άπόσταση και το χρόνο.

- Συνέχιστε τώρα την αφήγησή μου :
Όταν τελείωσε ο μήνας που είχαν όρισει για να μείνουν στο Φουρράς έφυγα. Τήν ώρα που είδα το αυτοκίνητό τους, που το οδηγούσε ο ίδιος ο σύζυγος, να φεύγει μακριά, μία μούρη άπελπίσια περίεσσε την ψυχή μου. Η άναχώρησις έκίνησε θά μπορούσθε να βαλε τελεία και παύλα στο είδωλό μου. Και όμως δεν έγινε αυτό. Έπειτα από λίγες μέρες έλαβα μία έπιστολή του συζύγου της, στην όποια έμυνηναι με τον εύγενέστερο τρόπο με προσκαλούσε να πάω να τους έπισκεφθώ σε κτήμα τους. Καταλαβαίνεις βέβαια ότι ή πρόσκλησις έκίνησε ήταν έμπνευστις δική της.

- Όμολογώ, προς αίσχος μου, ότι με κέρτισσε τρελλή χαρά μόλις διάβασα το γράμμα κι' ότι δέχθηκα άμέσως την πρόσκληση.

Τήν άλλη μέρα κι' έλας το πρωί

έφυγα με το αυτοκίνητο, μαζί με τον Κάρολο για την Άνω Σαβοΐα. Το ταξίδι κράτησε όλη την ημέρα κι' ένα μέρος τ'ής νύχτας. Τρέχαμε σε γραμμική, αλλά κι' επικίνδυνα τοπεία με διαρψεις και άπότομες στροφές κάτω από τις όποιες βέβαια τρωματικές χαράδες. Ιλιγγιώδους βάθους. Τελος φθάσαμε σ' ένα χωριεμένο ξύλινο Έλβετικό σαϊτάκι όπου και οι δύο μας έκαναν τ'ε θαρρότερη ύποδοχη που μπορεί να φαντασθί κανείς.

- Μαζύ τους έμειναν μόνο ή μικρότερη αδελφή... έκίνησε και μία ήλιετωμένη συγγενή τους. Το σπίτι ήταν μεγάλο και με όλες τις άνέσεις που μπορεί να φαντασθί κανείς και ή ζωή τους πάρα τελεστάτη. Μά όρι-ία προσνάδα τριγύριζε το σπίτι και γύρω έπέραντο δάσος από γιγάντια δένδρα.

- Έτσι έζησα τήν έλασνότερη και την πιο γοητευτική συγγενως περίοδο του βίου μου.

- Άλλά όλα τα πράγματα έχουν ένα τέλος. Έπειτα από κάμποσον καιρό ο συζύγος της άναγκάσθηκε να λείψει τρεις μέρες. Αυτό ήταν το κορύφωμα. Ζήσαμε τρεις μέρες πλόνους δική με πέλαγος εύτυχίας, αλλά σε όπεανό εδωαιμονίας. Τόσο πολύ που την τρίτη μέρα για να μη διακόψουμε τήν ευδαιμονία έκίνησε άποφάσισα να το σκαπόσω άφηρημένες το σκάδιλο και όλες τις άλλες συνέπειες.

- Ο σύζυγος έπρόκειτο να γορσίσει το πρωί τ'ής τετάρτης : μέρα. Έμεις άποφασίσαμε να φύγουμε τα μεσάνυχτα. Συνενετήθηκα με τον Κάρολο κ' έσυνόμισα μαζί του όλες τις λεπτομέρειες. Ήμ με περιμένα τήν αύγή με το αυτοκίνητό μου ήλιο στο δρόμο να καταβροσάει τ'η κοπότα. Μόλις θά φθάναμε, θά άρνε το αυτοκίνητο να κολήση στον κατήφορο άδούρω, χωρίς ν' άνάψη τ'η μηχανή...

- Ένεις ότι δεν έμοιμήθηκα καθόλου. Από τις δύο μετά τα μεσάνυχτα θά ήμουν έτοιμος. Κατέβηκα από χιλλή του σπιτιού κι' από μετ πρώτα μου άπόπάρο. Περιμένα έκατ ός τ'η χαρούγη όπότε ήρθε έκείνη. Προχωρήσαμε μαζί σε μια συντομία, όπου σε λίγο έφθασε άδούρωβη το αυτοκίνητο. Σταμάτησε μπροστά μας, έπέβηκαμε, και ο Κάρολος άπείτα τα φρένα άφίονοτας το να κολήση έλεύθερα. Η κυρία Χ... έτρεψε όλόκληρη και σφυγκότα έλασιν μου.

- Ο Κάρολος, άκίνητος, σχεδόν άδιάφορος, διηθέσθη το αυτοκίνητο με τ'η συννησμένη του προορχή σ' έκλεινον τον επικίνδυνο κατήφορο άνάμεσα στις τρωματικές χαράδες. Άλλά όσο προχωρούσε τόσο έφθασε τήν ταχύτητα του αυτοκινήτου του και έφθασε στιγμή που τρέχαμε σχεδόν Ιλιγγιώδως. Παρ' όλη τήν έμπιστις σήνη που του έχε άναγκάσθηκα να του φανάσω.

- Σιγώτερα, Κάρολε. Πρόσεχε.
- Έμενεις, κούνησε καταπονητά το κεφάλι, χωρίς να γορσίσει, αλλά δεν έλάττωσε τήν ταχύτητα.

- Σά λίγο ή κυρία Χ... μου είπες.
- Πέστε του να προσέξει να είδα έδω λίγο

παρα-άτω γιατί είναι μία πολύ άπότομη στροφή και το τοίχωμα είναι χαλασμένο σε μάρκις έκατό μέτραν.

- Τ' άποές Κάρολε; του είπα γρή σκεβοντας προς το μέρος του.
Άλλά έμεινα με το μάτια γορλωμένα χωρίς να μπορέσω να βγάλω μιλιά απ' το στόμα μου. Καθώς έσπευπα προς το μέρος του Κάρολου, παρ' όλον ότι είχε σηκωμένον τον γιακά του, είδα και καταληκτικώ. Ο... άνθρωπος που οδηγούσε το αυτοκίνητο φούρως μαρογιάλια μ' είχε μία πικρή έμφανεί γενναιά - ο Κάρολος καθό ; έφρισε ούτε γενναιάδω έχε ούτε γενναία προέτα-μιά γενναία όμοιο, ή μάλλον άκριβώς τήν ίδια τήν γενναιάδα του κυρίου Χ...

- Ένας τρόμος με κέρτισσε και μ' έσανε να παγώσω απ' τ'η κορυφή ός τα πόδια. Έν τω μεταξύ ή ταχύτης του αυτοκινήτου μας μεγαλωνε σε τρωματικόν βαθμό. Και όλόσνα πληνίζουμε περισσότερο προς τήν επικίνδυνη στροφή.

- Τότε άρχισα να ύποψιάζομαι τι συμβαίνει. Ο σύζυγος είχε ύποψιασθί ίσως τ'ες σχέσεις μου με τήν γυναίκα του και προσέτα ήρθηκε π'ες έφυγε για τρεις μέρες, άνω πραγματικά έμεινε κοντά μας και παρακολούθησε άόρατος όλες τις ενήσεις μας. Έμεινε τήν άπαγωγή που σχεδιάζαμε και άγνασαν π'ες είχε παρ' τήν θέσι του Κάρολου. Και τώρα μ'ες οδηγούσα με τήν άπόφασις να μ'ες γιορσίσει και ίσως να γιορμάσει κι' αυτός μαζί με τ'ες και στήν άράδα της επικίνδυνης στροφής.

- Όλας αυτές οι σκέψεις πέσανον άστραπιασές άπ' το μυαλό μου. Ήαί τότε... τί να πάω ; Γόρσισε προς τήν στροφή μου και μ' ένα βλέμμα που ώρισμένος ή καυμένη δεν θά το ξεχάση ποτέ της, τ'ής έγγεμα να σκ-

Ήταν ένα άνδρόγυνο πολύ εύτυχημένο...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΓΑΜΩΝ

‘Η κυρία ντε Στάελ, ή μάλλον ή δευτερεύουσα Νέμερ, όταν ήταν ακόμα μόλις έτών, έτα με την παραδοξότατη... πρόταση γάμου άπ’ όσες άναφέρει ή ιστορία.

‘Η μικρούλα Νέμερ άγαπούσε ό τροβωρικά τών πατέρα της. ‘Ο γέρον Νέμερ ήε ν τρομερά άκαινητικός, και ό μόνος άνθρωπος με τον όποιον μπορούσε νά κάνει παρθέα με τον όποιον συμπαρομοήσαν ό Ιστορικός Γιβζών - ό άσηματός άνθρωπος της εποχής του, κατά την μαρτυρία τών συγγόνων του. Για νάναγκάσει, λοιπόν, τόν Γιβζώνα νά άνασταταθή μονίμως κοντά στον Νέμερ και νά του κρατή διαρκώς συντροφιά, ή μέλλουσα κυρία ντε Στάελ δέν έδίστασε... νά τόν ζητήσει σέ γάμο !...

***

Τήν παλαιότερη έποχή, άικρατούσε στην Γαλλία ή συνήθεια, κατά την τέλεση ενός γάμου ν’ λαμβάνη τόν λόγο ό Ιερεικός και νά δίνη μερικά συμβουλιές: σε ός νουνούμενος, ύπενθυμιζοντάς τους διάφορα άνείστοιχα ρητά του εθαγγελίου.

‘Ο Ιστορικός Σαρφ’ άναφέρει σχετικάς δια, μετά την τελετή του γάμου του γέροντος ν’ ‘Ωμπανιέ, ό οποίος σέ ήλικία έβδομήνησ των παντρεύθηκε μιά νύξ δεκαεπτά μόλις έτών. ό Ιερεικός άρσε τόν λόγο του με τό εξής ρητό :

— ‘Αφες αυτοίς, Κίρις, ου γάρ σιδασεν τί πι τοίσι !...

***

Στην άρχαία Σπάρτη ύπηρχε ή έξηξ συνήθεια : Κατά μιά ώριμμένη μέρα του χρόνου, ή Σπαρτιάτισσος ώδηγούσαν μέρους στον ποταμό τής ‘Αφροδίτης έλους τους... άγάμους και έβει, κάποιον του πλήθους τών παντρεμένων, άρχιων νά τους κατατόνουν άλλάξτα ! Πολλοί Σπαρτιάτες, για ν’ ηλυτώνουν άσο την διατόμησιν αυτήν, άφρονίζαν νά παντρευθούν έγκαίρως. Φανταζόμεθα ότι τό ρεζιλίμα αυτό τών άγάμων ήταν πολύ πιο άποκαταμιακά από τόν φόρο που σπέταται νά τους έπιβάλλη ό κ. Κοζιολή .

ΔΙΚΟΜΑΝΙΑ !...

Στις βορειότερες άπαρχίες της Κίνας ό άνθρωποι έχουν τέτοια μανία με τό δικαστήριο, όσως όταν δέν έχουν άφορμές νά καταγγείλουν κάποιον για νά λάβουν την εδραρίστηση νά πάνε στο δικαστήριο ως μηνυτάς, πληρώνουν ένα νμιστό τους νά τους καταγγείλη για νά παραστον έπί έτους ό... κατηγορούμενος.

Στή μαία του, αυτή πολλοί θυσιάζουν δολέπλητες περιουσίες. Μά κι’ όταν γίνοντο πάμπασχοι, δέν ηουαζόνουν ούτε τότε. Με ό απονομή τους τούτο προσπαθούν νά προκαλέσουν κανένα συμπρωτή τους για νά τους καταγγείλη στο δικαστήριο !

Κάποιος και φέταξα :

— Καρόλε, σταμάτησε και κάνε μεταβολή! Ξαναγύρισε πίσω... Αλλάξουμε γνώμη, δά θα φύγομε. ‘Ξα, γύρισε γρήγορα για νά παύσομε στο σπίτι προτού άναληφθή κανένας τήν άπουσία μας.

— ‘Ο. . Καρόλος ή ήκουσε άμήλητος πάντοτε, ένθ έδεινή με μύσση καταπληκτη, με κάτι μάτια τόσα ! Με μιά χειρονομία της έμβαλα σιωπή. Σ’ όλον τόν δρόμο μείνανε σιωπηλοί και οι τρεις. ‘Επί τέλους φθάσαμε. Εύχαμα σσθαί. ‘Η άναγωγή ματαιώθηκε ν’ έγω την έσομένη ήμερα τόν Καρόλο και τ’ αυτοκινήτ’ό μου ν’ άφηνω άπ’ την ‘Ανω Σαβοίτ. Ταρά πρέπει νά φύγω γά νά τήν ξεχάσω, γά θαφω διά παντός την άνάμη μου έσεινή.

— Μά καλά, παρετήρησα έγω, ό σέξυγός της την συγχώρησε τωτόν :

— ‘Εδώ είναι τό περίεργο που θά σου μάνη κατάπληξη. ‘Ο σέξυγός της δέν έμαθε τίποτε.

— Πώς ;
— Μάλιστα. ‘Όταν τό αυτοκίνητο έφθασε έξω από τό σπίτι και κατέβηκε ή γυναίκα Χ... τότε ό... οδηγός του αυτοκινήτου... έβγαλε τά γυαλιά του και την γενναία του και τότε είδα... πώς ήτανε ό ίδιος ό Καρόλος.

— ‘Οχι, δά.
— ‘Όπως σου τό λέω.
— Μά γιατί τ’όκανε ;
— Γιατί ; Γιατί την άγαπούσε κι’ αυτός !
— Τήν άγαπούσε ;
— Ναι, την άγαπούσε τρελλά, παράφορα. Και τό γεγονός αυτό άναρβώς μ’ άναγκάζει νά φύγω. Νά φύγω μακριά...

Maurice Renard

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΠΛΗΓΩΜΕΝΟΥ

(Του Λερμοντώ)

Σ’ εός μίτης τή ζάλη βαρειά πληγωμένο
Μ’ άφήσανε μόνο στη ρευσταία,
Με μάτια κλειστά, μέ’ στο άνα πνιγμ’νο’
Με κρόν τ’ όχειλι και δίχως λαλία.

Και γέωφ κανείς, μά κανείς δέν περνούσε,
‘Ο ύπνος μου είχε θανάτου γαλήνη.
Κι’ όνειρου γλυκού μου έστάλατε έρώσο’
‘Ο θεός στής καρδιάς τ’ άναμένο κομιν.

Και είδα στο σπίτι μου μέσα με γέλιο,
Σέ λάμψη κερών και χορούς και τραγούδια,
Γλυκά νά σκορπίζον του γάμου τραγούλια’
Γλυκά ν’ άντιχούν τών όργάνων τά τέλια.

Χορούς και γλυκαία, γλυκού γάμου λαχτάρα,
Θυρή, μουσικής φτερωμένες στροφές,
Κ’ όρμητικες γυναιών ηηολέων στροφές,
Στο σπίτι μου είδα μ’ άγάπης λαχτάρα.

Σά ξένος σε μιά γωνιά καθισμένος,
Μεθούσα κι’ έγά μέσ στην τόση χαρά.
Κανείς δέ με είδα, κανείς καλωμένος’
‘Αν κι’ είδα μπροστά μου καθείς νά περνά.

Μπροστά μου περνούσαν ζευγάρια άκόμα,
Και μέσα στη ζάλη χορού φτερωμένου’
Παληιά έρωμένης δέν άκουσα στόμα’
Νά πη τ’ όνομά μου, του έξηνευμένου.

Μά σ’ άλλη γωνιά μιά γρηά καθισμένη,
Μεθούσα κι’ έγά μέσ στην τόση χαρά,
Και έσκυφε κατά κειρά σαρκωμένη,
Και είδα τά χείλη της γλυκά νά σαλεύουν.

Στή μέθη του γάμου, στην τόση λαχτάρα,
‘Η μαννα μου μόνη άπόμνε έξην,
Γιατ’ είχε του γυού της αυτή την τρομάρα’
Που για την Πατρίδα στη μάχη πεθάνει.

Ποτέ μου γλυκά δέν κοιμήθηκα τόσο.
‘Ο ύπνος μου είχε θανάτου γαλήνη...
‘Εξόλησθα κάλι και είδα σά δρόσο’
Τό χόμα τό ματσο μου αίμα νά πίνη !..

Μετάφ. Π. Νιρβάνα

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Του Έρρ. Χάινς)

(‘Η κεφαλή λέει :)

‘Αν ήσαν της άγάπης μου σκαμνί
Τά πόδια της σ’ έμένα ν’ άκουμπούσε
‘Όσα βαρεία σκληρά κι’ άν με πατούσε
Δέν θα βγαζα παραπόνου φωνή...

(‘Η καρδιά λέει :)

‘Αν ήμουν τό χρυσό μεξιλάρια της
Που ή κόρη τις βελονες της μαρφάνα,
Θι’ ήταν ευχάριστοί μου μόνη
Νά με κεντά τό κάσιπρο χροίμα της...

(Το τραγούδι λέει :)

‘Αν ήμουν τό χαρτόν που χαρίζαι
‘Η κόρη και τυίγει τά μαλλια της,
Ευφρα θανά ψυθούριζε σ’ αυτιά της
Ζωή και μισοδά κεί μού χαρίζε !..

Μετάφρ. ‘Αντ. Μάτεσι